

ב"ל (נצרת) 21446-02-12 - חוה גבזון נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (נצרת) 21446-02-12 - חוה גבזון נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה נצרת

ב"ל (נצרת) 21446-02-12

חוה גבזון

ע"י עו"ד אלי מלול

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י עו"ד לובנא תלחמי-סוידאן

בית הדין האזורי לעבודה בנצרת

[07.02.2013]

בפני השופט חיים ארמון

נציג ציבור (עובדים): מר יוסי כהן

נציג ציבור (מעבידים): מר נחום דוד

פסק דין

1. התובעת הגישה לנתבע הודעה על פגיעה בעבודה, בגין טענתה על כך שביום 17/5/11, בעת שעסקה במשלח ידה, בחנות שהיא מפעילה, היא התכופפה להרים דבר מה ומשהיא ניסתה להתרומם - היא חשה כאב חד בגבה ולא הצליחה לעמוד על רגליה.

2. במכתבו מיום 17/1/12, הודיע הנתבע לתובעת כי הוא דוחה את תביעתה לתשלום דמי פגיעה, בטענה שלא הוכח כי נגרם ארוע תאונתי במהלך עיסוקה של התובעת במשלח ידה.

3. כנגד דחיית תביעתה, הגישה התובע את התובענה שבפנינו.

4. בכתב ההגנה החליט הנתבע להוסיף על הטענות שנטענו במכתבו מיום 17/1/12, וטען גם להעדר קשר סיבתי רפואי בין הארוע התאונתי הנטען לבין מצב הגב של התובעת.

הוספת טענה מעין זו, אינה בלתי אפשרית, שכן הנתבע כצד מתדיין בתובענה, אינו כפוף לעילות דחיית התביעה שנקבעו על ידי פקיד התביעות, אך לדעתנו - נכון היה שהנתבע יברר לעצמו את השאלה, כיצד ארע שלאחר דחיית תביעת התובעת על ידי פקידת התביעות, נולדה לנתבע טענה חדשה, בדבר העדר קשר סיבתי רפואי. בענין טענתו החדשה של הנתבע, ראוי להזכיר לנתבע את ההלכה הותיקה שקבע בית הדין הארצי לעבודה, בדב"ע שם/0-110 לוי - המוסד לביטוח לאומי (פד"ע יב 215), שם נאמר:

"ברוב המקרים של המקרים, עת מעמידים את התובענה במסגרת הנכונה - דמי פגיעה - וקובעים את העובדות הצריכות לענין, כך שברור כי הגב 'נתפס' במהלך העבודה, לא יכחיש המוסד לביטוח לאומי זכאות לדמי פגיעה. באותם המקרים, ויש להניח שאלה הם נדירים ביותר, שהמוסד מכחיש, על אף שהתקיימו העובדות, זכאות לדמי פגיעה, ימנה אמנם בית-הדין מומחה-יועץ רפואי, אך יציג, לענין הסיפא של סעיף 39 [היום - סעיף 84] לחוק, רק את השאלות הצריכות לדמי פגיעה..."

בעשרות השנים שחלפו מאז שנקבעה אותה הלכה, הפך אותו "רוב מכריע" של המקרים, למיעוט שלהם, והמקרים שבית הדין הארצי לעבודה הניח אז כי הם יהיו "נדירים ביותר" הפכו לרוב; כלומר, כיום, גם כאשר מגיעים למצב שבו העובדות המוסכמות (או אלה שנקבעו על ידי בית הדין) הם כאלה שלפיהם הגב "נתפס" במהלך העבודה, הרי שברוב המקרים הנתבע מכחיש את קיומו של הקשר הסיבתי, והמקרים שהם אכן "נדירים ביותר" הם אלה שבהם הנתבע מסכים לקיומו מבלי לעמוד על מינוי מומחה רפואי.

למצב הקיים היום, כבר התרגלנו ואנו רואים אותו כמצב "טבעי", אך כאשר מדובר על מצב שבו פקיד התביעות כלל לא העלה טענה כלשהי בענין הקשר הסיבתי, והטענות במישור הרפואי נולדו (כנראה) רק אצל הלשכה המשפטית של הנתבע, נראה שנכון לרענן את אותה הלכה ותיקה ונכונה של בית הדין הארצי לעבודה, להסיר ממנה את האבק שהצטבר עליה עם השנים, ולקוות שהנתבע יברר לעצמו היטב אם אכן יש הצדקה לחלוק במסגרת התדיינות בתובענה על הקשר הסיבתי הרפואי כאשר פקיד התביעות עצמו כלל לא טען מאומה בענין זה. מכל מקום, בעניינה של התובעת, כאמור לעיל, הנתבע הוסיף בכתב הגנתו את הטענה בענין הקשר הסיבתי הרפואי, כך שאין אנו יכולים לפטור את עצמנו מברור המחלוקת.

5. עם תחילת ההתדיינות בתובענה, טופלה התובענה בידי המזכיר המשפטי במחלקת המנ"ת. על פי הודעה שהוצאה על ידי, התבקשו הצדדים לבחון אם הם יכולים להגיע להסכמה על העובדות ולהותיר את המחלוקת במישור הרפואי בלבד, אך הצדדים לא הצליחו בכך. על כן, בהתאם לאותה הודעה - הוגש תצהיר עדות ראשית של התובעת, והתובענה הועברה אלינו לשמיעת הוכחות.

6. בישיבת ההוכחות שמענו את עדותה של התובעת. עדותה היתה משכנעת, ואכן - שכנעה גם את באת כחו של הנתבע, שכן מייד לאחר העדות, הודיעה באת כחו של הנתבע (ואנו משבחים אותה על כך) שהנתבע כבר אינו חולק על הארוע הנטען על ידי התובעת.

7. משכך - נותר לנו לדון רק במחלוקת הרפואית.

אלה העובדות(כפי שנקבעו בהחלטתנו מיום 23/7/12):

8. התובעת, ילידת שנת 1948, היא בעלים, בשיתוף עם אישה, של חנות לממכר מכשירי כתיבה, כלי בית ומוצרי קוסמטיקה, ברמת ישי. החנות מופעלת על ידי בני הזוג עצמם, ולא מועסקים בה עובדים אחרים.

9. בשנת 2006 או בסמוך לכך, התובעת נפלה במדרגות החנות, ונחבלה בגב. היא סבלה אז מכאבים, אך לאחר זמן מה - הכאבים חלפו, והיא חזרה לעסוק במשלח ידה כמקודם.

10. ביום 17/5/11, בעת שהתובעת היתה בחנות, היא שירתה לקוחה אשר (כנראה) ביקשה לרכוש נייר צילום.

התובעת הלכה למחסן החנות, שם היה מונח קרטון שבו 5 חבילות של נייר צילום (כשבכל חבילה - 500 דפים).

התובעת התכופפה להרים את הקרטון (כיפוף שאינו עד גובה הקרטון מעלה הרצפה, שכן הוא היה מונח על קרטון נוסף), הרימה אותו, ותוך כדי ההרמה, התובעת חשה כאב עז בגב.

התובעת הצליחה להמשיך ללכת עוד מספר צעדים, כשהקרטון בידיה, והיא כפופה, ולאחר מכן זרקה את הקרטון, סיימה לשרת את הלקוחה, ואז - כבר לא היתה יכולה להמשיך לעמוד אלא התיישבה על כסא בחנות ולא הצליחה לקום.

בהמשך, הגיעו עוד לקוחות, אך התובעת לא הצליחה לשרת אותם, אלא הם לקחו את המוצרים בעצמם, והתובעת המשיכה לשבת.

כך נמשך המצב כשעה וחצי עד שעתיים. לאחר מכן, בן זוגה של התובעת הגיע לקחת אותה לביתם. התובעת הצליחה ללכת ביחד עמו, והוא הסיע אותה הביתה.

11. בימים שלאחר מכן, התובעת נשארה לנוח בביתה, תוך שטיפלה בעצמה בעזרת משככי כאבים, בתקווה שהכאבים יחלפו. הכאבים לא חלפו וביום 3/6/11 פנתה התובעת לטיפול רפואי אצל אורתופד. (לפני הטיפול אצל האורתופד, היתה התובעת במרפאה לצורך ענין אחר - קבלת תוצאות בדיקה שנערכה לה עוד קודם לכן).

12. בשל המצב בגבה של התובעת, היא לא היתה מסוגלת לעסוק במשלח ידה, ולא בעבודה מתאימה אחרת, ואף לא עסקה למעשה בכל עבודה, בתקופה שמיום 18/5/11 ובמשך מספר חודשים (תקופה ארוכה יותר מאשר התקופה המומחה לדמי פגיעה).

13. לאחר, שכאמור לעיל, הנתבע החליט להכחיש את הקשר הסיבתי בין מה שארע לתובעת בחנות ביום 17/5/11, לבין תקופת אי-הכושר שהיתה לה לאחר מכן, לא היה מנוס ממינוי מומחה רפואי שיחווה את דעתו בשאלה זו.

בהחלטתנו מיום 23/7/12, מינינו את ד"ר יחזקאל טיטיון, לשמש מומחה-יועץ רפואי מטעם בית הדין בתובענה זו, והפנינו אליו שאלות בענין הקשר הסיבתי בין הארוע של הרמת הקרטון בחנות, כמתואר לעיל, לבין מצב עמוד השדרה של התובעת. (ד"ר טיטיון ייקרא להלן: "המומחה").

14. המומחה נתן את חוות דעתו.

מחוות דעתו של המומחה עולה כי דעתו היא כזו:

א. התובעת סבלה במשך שנים (לפחות משנת 1997) מכאבים בחלק התחתון של גבה, עם הקרנה לרגלה הימנית.

ב. הארוע של הרמת הקרטון בחנות, ביום 17/5/11, גרם להחמרה במצבה של התובעת, והביא לאי-כושרה של התובעת לעבודה לפחות עד יום 24/1/12. (לא ניתן לדעת אם ההחמרה האמורה היא חולפת או לא.

15. הצדדים קיבלו הזדמנות לבקש להפנות אל המומחה שאלות הבהרה. הם לא ניצלו הזדמנות זו.

16. חוות דעתו של המומחה מפורטת וסבירה. היא מבוססת על הידע המקצועי שלו, על העובדות שנקבעו בהחלטתנו מיום 23/7/12 ועל החומר הרפואי שהיה בפניו. בנסיבות אלה, אנו מאמצים את חוות הדעת.

גורל התביעה

17. משהתברר כי אין מופנות שאלות הבהרה אל המומחה, היו הצדדים זכאים להשלים בכתב את טיעוניהם.

בשלב זה של ההתדיינות, הודיע הנתבע כי הוא החליט לקבל את מסקנות המומחה.
18. הן בשל העובדה שאימצנו את חוות דעתו של המומחה והן בשל השינוי בעמדת הנתבע, אנו מקבלים את התביעה ומצהירים כי ביום 17/5/11 נפגעה התובעת בתאונת עבודה, בכך שעקב הרמת קרטון, במהלך עיסוקה במשלח ידה בחנות שאותה היא הפעילה, היא נפגעה בחלק התחתון של עמוד השדרה שלה. פגיעה זו גרמה להחמרת הכאבים שהתובעת סבלה מהם עוד בעבר, והביאה לכך שהתובעת לא היתה מסוגלת לעבודתה ואף לא לעבודה מתאימה אחרת, החל מלמחרת ולפחות עד תום התקופה המרבית לדמי פגיעה.
19. על הנתבע לשלם לתובעת דמי פגיעה בגין התקופה המרבית לדמי פגיעה.
20. אנו מחייבים את הנתבע לשלם לתובעת שכ"ט עו"ד בסך 3,650 ₪ (כולל מע"מ). סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית מיום 16/4/13, אם לא ישולם לפני כן.
נחום דוד, נציג ציבור
ניתן היום, כ"ז בשבט תשע"ג, 7 בפברואר 2013, בהעדר הצדדים.